

Álmomban fekete víz csorog

simogat csiklandoz
lassan folyóvá dagadnak cseppjei
mellettem pucér lányok pancsolnak
láthatatlan vagyok pedig hangosan reszketek
reszketek mert annyira szépek
reszketek mert annyira jó hogy már rémít egy sötét testnyílás
és ha akarom magamról én is levehetek mindent

mennyi minden ami a fekete víz mélyére való
és mennyi de mennyi pucér lány
add Uram hogy a víz helyett végre ők simogassanak
hogy a te szelíd szemedben ne csak por legyek
de ha mindez túl nagy kérés
akkor csak erőt adj Uram
hogy végre téged is a mélybe vesselek

Győri László

Ép ésszel mire méysz?

Vess búzát az Északi-sarkon,
forró égövön ültess fenyőfát,
dideregj a délszaki parton,
izzadj, ha méysz-mész a jégmezőn át –
ép ésszel mire méysz?

Kérj bocsánatot a sértőtől,
tettesd a sértettet, hogyha sértesz,
a dühöt vedd a megértőtől,
ne válaszolj annak, aki kérdez –
ép ésszel mire méysz?

Gyönyörködj abban, ami ocsmány,
ne kötekedj a gonosz gazokkal,
ne láss át a habzsolók mocskán,
oszd meg a pénzed a gazdagokkal –
ép ésszel mire méysz?

Kívánj békét a háborútól,
hitesd el, hogy a háború a béke,

csak azt magasztald, aki csúfol,
hirdesd, a tűz árvíz menedéke –
ép ésszel mire mész?

Szeresd a kor titkát, ne fejtsd szét,
szeresd, imádd az eszeveszettet,
ne emelj a tűzifára fejszét,
ha hideg van, űzd el, aki retteg –
ép ésszel mire mész?

Koptasd el bárgyúra az elméd,
gyámolítsd új álkulccsal a tolvajt,
várd csak, várd, űzőid kegyelmét,
ne magad, a véget érőt folytasd –
ép ésszel mire mész?

Vedd semmibe, ki meg se téveszt,
süllyedj a magasba ott, ahol vagy,
botjával űsd a nyolcvanévest,
nesz nélkül a végtelenbe olvadj –
ép ésszel mire mész?

Örök íz

Mint varjú, mely betelni visszajár
ablakpárkányra, kirakott dióra,
mintha minddel, eggyel magasba száll,
megáldott helye a bádogcsatorna,
ott töri fel, zúzza szét naponta,
az az üllője, az a láthatatlan
rejtekek, ahol a dió nyitattik,
aztán kiszáll, az udvar, ez a katlan,
e szakadék üres lesz holnapig,
de másnap reggel újra visszatér,
és kezdődik a csínytevés előlről.
A dió elfogy, és lassan itt a tél,
és nem röpül le többé a tetőről –

így jártam hozzád, így a testedért,
míg el nem fogyott belőle az óhaj,
a nála több, a vágy, a szenvedély,
hogy egyél, etetlek örökös dióval.
Minden testrészed kínált, úgy egyem,

ami te vagy, mind újuló kínálat,
hogy részeidből teljesség legyen,
teljesség, mely azt mondja: imádlak.

Így vártál mindig örök ízeiddel,
s most itt a tél, mely tűntőddel veszít el.

A rög

Milyen földhöz ragadtak vagyunk!
Legfőbb hányadunk a rög.
Nem szállunk oldva, nem suhanunk,
utunk a tapasztó gyalogút,
és fölöttünk mennydörög.

Sokan vannak a légiesek,
mi is akartunk lenni, de
ami fönt van, minket lenyesett,
a földhöz vágtak az istenek,
hogyan ne jussunk messzire.

Részünk a súly, a súly ketrece,
elzárta a drót, a rács
nem ereszt, a rése kicsike,
melyen át ki kéne szöknie
lengé részünknek, ha más

részünk, az összekalapált,
tömör, súlyverte, nehéz
felünk, a nagyobbik idezárt,
itt gunnyaszt, a rácsok hajlatát
egyre görbíti a kéz.

Mind szűkebbre. Ilyen a bilincs.
Rángathatod, a percc
a csuklón mind szorosabbra ring.
Hogy szabadulnál, sohase hidd,
és szabad már nem lehetsz.

Volt példa rá, tengerbe zuhant,
merthogy túl messze repült,
a tenger hulláma lett a hant,
érintette csupán a magast,
csak hallotta, szól a kürt,

az égi harsona. Istenül?
A rög végig benne volt.
Nem a Nap, nem a láng fölül
tette, hogy följebb már nem röpül,
rögöt mindhiába old.

A szárnyban is ott alszik a rög,
a lélek se az a rész,
mely könnyűvé tenne, lepörög
rólunk, hiszed, mint por, ha főd,
a lélek is túl nehéz.

Sohase lebegünk, de nem ám,
a súlytalan állapot
Földön túl, az égi karimán
a világúrtól lopott
játékszer, rög vágya ég után.

